

MICILE DELICII ALE ANIMALELOR MECANICE

Andrei Andreescu

Micile delicii ale animalelor mecanice

Matia Press
Cluj-Napoca, Romania, 2024

Micile delicii ale animalelor mecanice

Andrei Andreescu

MATIA

matia-press.com
matiapress@hotmail.com
0030 698 621 6170

Copyright © 2024 by Andrei Andreescu

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review or scholarly journal.

First Printing: November 2024

This book is published by Matia Press, an independent, non-profit publisher of fiction and creative nonfiction.

Profits and royalties resulting from this book belong solely to the author. They are responsible for declaring them if necessary.

Matia maintains a zero-profit policy.

A PDF version of this book is downloadable for free at matia-press.com.

Inspirată din fapte reale

Prolog

Pentru început, este nevoie de o cadă. Apoi trebuie adăugată apă cât să acopere o treime din capacitatea căzii. Mai departe, în cadă se eliberează cincisprezece țipari, vii, proaspăt cumpărați. La vederea desfășurării electrice și a agitației, ca scopuri în sine, orice om sănătos la minte ar rosti: „Uite la proștii ăștia. Dacă ar sta liniștiți și rezervați, ar avea o viață mult mai bună.”

Animalele însă nu au Dumnezeu, ci mândrie luciferică.

Capitolul 1

Dragonul înfășurat în jurul lunii

Șase și treizeci dimineața, mijlocul lui mai 2022. Ceață pe lacurile din Câmpenești. Deasă, bogată, cuprinzătoare – mă limitează la spectrul vizual imediat, format din ceața însăși și câțiva centimetri pătrați din suprafața lacului. Ghetele îmi sunt afundate în noroi. Le simt, nu le văd. „Imaginea de ansamblu” e demult erodată până în punctul de insignifianță.

Aterizează rațe pe suprafața lacului. Rațele văd prin ceață sau... nu văd, ci au un simț particular pentru a efectua aterizări reușite, evitând astfel sălciile căzute sau bucățile de stâncă ce ies la suprafață. Dar asta... asta e deja viziune poliedrică asupra elementelor, primejdiilor, asupra zborului, precum și asupra aterizării. Binecuvântate fie rațele, căci în mine viziunea poliedrică a murit demult. Asta se datorează faptului că sunt un animal mecanic. O ființă sănătoasă, liberă să-și exprime voința asupra propriei vieți. O căzătură psihologică cu sentimentul de clausturare dat de uciderea orizontului prin repetiție, uciderea creativității prin uzura banalului. Uciderea omeniei prin concluzia palpabilă că astfel de trăsături nu servesc cauzei. „Cauza” e ambiguă.

Mă urc în mașină. Înainte de a închide portiera, aud cum mai aterizează o rață pe lac. Pornesc motorul. E mașina personală, în care încă locuiesc și în portbagajul căreia am scris multe dintre aceste pagini. Un Volkswagen albastru, din anul 2000, varianta mai lungă a modelului Passat.

E devreme încă, însă pornesc spre firmă. E marți. Azi e mult de lucru. Din Câmpenești, fac la dreapta spre Bulevardul Muncii. După zece minute, fac la stânga și intru în C.U.G. În perioada comunistă, C.U.G.-ul (Combinatul de Utilaj Greu) era un punct de forță industrială, nu doar în Cluj, ci și în toată România. Fabrici cu mii de angajați, producție în multiple schimburi, șiruri de camioane și tiruri ce distribuiau fructele industriei grele în întreaga țară.

Acum, un arhipelag de ruine privatizate. Revăd ceața prin geamurile sparte ale clădirilor, printre stâlpii de susținere dezosați de clădiri, pe plăcile de beton oropsite cu varii rămășițe destinate ruginii. E frig, însă e mai. Curând, frigul dimineții va dispărea, un soare vestitor de vară va sta glorios, ca mai apoi, pe seară, să avem lapoviță, cum am avut și ieri.

Las viteza întâi cuplată în periplul meu spre firmă. Un leu nu a mai fost investit în drumurile din C.U.G. din '89. Cratere s-au născut în plăcile de beton forjat.

Ajung la firmă. Fumez. Se face lumină într-un ritm vertiginos.

Curtea firmei este nu cu mult mai mare decât hala însăși. Ambele vor acomoda douăzeci și doi de lucrători, un tir de douăzeci și patru de tone, ce efectuează traseul București-Cluj/retur, altul de optsprezece, destinat traseului Brașov-Cluj/retur, precum și camionul de Dej, cu gabaritul de zece tone, la care se adaugă 3 carosate, însoțite de zece dube, ultimele treisprezece autovehicule fiind destinate curierilor stației Cluj.

Sistemul funcționează astfel: „Bucureștiul” și „Brașovul” călătoresc o mare parte din noapte spre Cluj. Ajung dimineața, undeva

la ora opt. În jurul acestor două autovehicule funcționează întreaga stație. Înăuntrul lor se află marfa ce trebuie livrată la Cluj, Dej, Florești și Turda.

După descărcarea și sortarea coletelor, „Bucureștiul” și „Brașovul” rămân în rampele lor până seara la șase, căci, pe parcursul după-amiezii, sunt încărcate cu paleții și coletele aduse de către curieri, marfă destinată stațiilor de retur București și Brașov.

Fumez încontinuu în așteptarea tuturor. Am o stare acerbă de agitație. O presiune psihologică ce mă împinge la izbucniri de frustrare, izvorâte din dorința ca valsul acesta mecanic dintre om și utilaj să înceapă. Spre deosebire de mulți, eu nu am dureri fizice. La douăzeci și cinci de ani, efortul fizic susținut nu creează probleme. Acuitatea nervilor în fața freneziei iminente, presiunea de a mai naviga o dimineață, dorința inexplicabilă ca dimineața să se fi terminat deja, acestea ajung ca o tenebră în tot ceea ce poate însemna orizontul zilei mele.

Iau o cafea. Selectez cantitatea maximă de zahăr pe care aparatul o poate oferi și beau. Beau adânc, beau tot, arzându-mi buzele, cerul gurii și gâtul. Apoi clănțănesc zahărul nedizolvat cu o ilogică agresivitate – simt în asta o satisfacție aparte. Cofeina și adrenalina îmi invadează sângele.

Se aud motoare de dubă – vin curierii. Pe parcursul a zece minute sosesc toți cei zece curieri. E o regulă nescrisă: fiecare parchează cât mai aproape de rampa lângă care se va plasa marfa sa. Rând pe rând, intră cu toții în hală. Două-trei saluturi, un „neața” șoptit de guri înfrigurate, priviri pierdute ale unor minți deziluzionate.

Se formează un șir la cafea. Espresso scurt cu o cantitate maximă de zahăr. Aproape toți aprind țigări. Tăcere, vastă tăcere. Fiece om e cu gândurile sale.

Acesta este primul deliciu al zilei. Prima gură de cafea, urmată de primul fum de țigară. Nu se poate pune preț pe acest sentiment ce e savurat cu ochi închiși și fum ieșind domol prin buze întredeschise.

Curierii sunt aleși și rămân să lucreze la firmă printr-o combinație de voință proprie și lipsă de alternative. Cel mai bine se adaptează cei ce sunt obișnuiți cu a fi izolați de conceptele de „normal”, „reguli ale societății”, precum și de noțiunea de „respectabilitate”.

Prin aceste omiteri caracteriale, la care sunt adăugate personalități neobișnuite, înfiripate în traume, „Dragonul înfășurat în jurul lunii” tinde să aibă, ca angajați, personaje chiar interesante. Desigur, sunt și anonimi ce dispar repede, precum și veterani ce își fac doar treaba și nu participă la evenimente remarcabile.

Întinși pe spate, în tăcere, pe un palet de mâncare pentru câini, stau Calu și Dinu, ambii foarte buni prieteni de-ai mei, care, fără știrea noastră (încă), au și intrat în mrejele unei activități ce va duce la douăzeci de demisii într-o singură zi, la o dizolvare a managementului, la o criză profund existențială a unei ființe feminine, precum și la o sinucidere. Vom vorbi pe larg la timpul cuvenit.

Pe un alt palet stă DJ-ul – prenumele său real e Andrei. Escapadele sale de weekend în diverse cercuri de muzică electronică au dus la acest apelativ. Bărbat la 38 ani, DJ-ul e un curier deosebit de eficient și „braz”, în ciuda faptului că e un drogat și jumătate (toată lumea din cadrul firmei știe acest lucru) – ceea ce duce la un haos

financiar în viața sa, haos căruia i-a făcut față în repetate rânduri, în diverse moduri exotice (astăzi este ziua când va lua 3000 de lei de la birou și „o va pișca”, cum se spune ardelenеște). L-am întrebat, odată, de curiozitate, ce prizează. Mi-a răspuns: „Nu știe nimeni sigur, dar imită cocaina”.

Mai departe, stând în picioare, cu un zâmbet tâmp pe față și făcând mișto de orișicine apucă, de la vestimentație până la mod de vorbire, îl avem pe „Fratele Hassan”, un personaj memorabil, cu o surprinzătoare carieră în cadrul firmei, ce dănuie de peste zece ani. Hassan a venit în România, din Iordania, în anul 1997, pentru a urma studii universitare, în vederea obținerii calificării de medic stomatolog. După doi ani de studiu, s-a îndrăgostit, s-a căsătorit și și-a întemeiat o familie la Cluj. Având în vedere faptul că provine dintr-o familie înstărită, nu o dată ne-a dat impresia Hassan că vine la lucru doar pentru a avea de unde să pornească seara spre casă.

În final, într-un colț, singur, îl avem pe Tibișor. Viața lui Tibișor este vândută capitalismului. Cu trei copii acasă, nevastă casnică și puține opțiuni în afară de brutalitatea extenuantă a muncii fără sfârșit, Tibișor lucrează toată noaptea pe stivuiitor, în cadrul schimbului doi al firmei (acest schimb cuprinde intervalul dintre opt seara și patru dimineața), după care doarme cinci ore, ca mai apoi să fie prezent de la zece dimineața până la șase seara la service-ul unde lucrează ca mecanic. O dată la trei luni, pleacă la Oslo cu mașina personală pentru a lucra la o vulcanizare timp de o lună. A fost chemat astăzi, în mod excepțional, pe timp de zi, pentru a-l suplini pe un coleg ce absentează. Tibișor are două inele deplasate la coloană. În ianuarie a împlinit treizeci și cinci de ani.

Toropeala ce oferea confort, instalată la venire, este obliteratedă de violența acustică a unui agregat greu, mișcându-se cu o repeziciune nenaturală pentru o astfel de bestie, dat fiind drumul plin de cratere al C.U.G-ului. Ne crispăm toți. Niciun sunet nu scoatem; cu toții ascultăm. Timp de aproximativ zece secunde, ne asmuțim simțurile, după care, inevitabil, două-trei voci, mai grave, răcnesc desincronizat, dar cu efect: „Bucureștiul!”. Acesta este și adevărul. Trosnind din suspensii și remorcă, tirul de București intră în curte. Cel mai mare, mai greu și mai lung autovehicul pe care firma îl deține. Pentru mine, startul este deja pierdut la vederea acestui mastodont mecanic. Cinci curieri au și zvâcnit de la locurile lor, pentru a-l ghida, pentru a porni stivuitoarea și pentru a pregăti paleții necesari descărcării mărfii.

Tirul dă cu spatele în rampă. Motorul este oprit, iar pernele de aer se dezumflă cu un sunet asemănător ceainicului care dă în clocot. Dinu deschide ușile remorcii: „E capac!”, răcnetul său vruisește în hală. Asta înseamnă că e „plin ochi”. În spate, numai colete. Fantezia noastră este să fie cât mai mulți paleți înfoliați, căci sunt mult mai ușor de descărcat cu transpaleta decât sute de colete ce trebuie manipulate individual, pe paleți.

Trei paleți sunt aduși la ușile remorcii „Bucureștiului”. Dinu, la un metru nouăzeci și trei și o sută cincisprezece kilograme, se urcă în remorcă, ajunge la coletele de sus și începe să le arunce curierilor ce stau în fața remorcii pentru a le pune pe palet. Când paletul nu mai suferă „vârf”, stivuitoarea introduce lamele sub el și îl duce în cealaltă parte a halei, unde alți curieri se apucă de sortat marfa.

Privind această desfășurare de forță organizată, mă izbesc două idei. Prima: e admirabil cât de eficientă este această echipă, plină

de râvnă și de vitalitate, însă nicio mamă nu e mândră de vreun fiu din acest loc, în niciun moment al anului.

A doua idee se conturează sub forma discrepanței dintre momentul prezent și atmosfera lacului de la Câmpenești – liniștea, semi-întunericul, ceața, rațele aterizând una câte una pe suprafața apei.

„Băga-mi-aș pula în gura ta!!! Futu-te-n gură să te fut de gunoi!!! Eu descarc singur și tu te uiți la mine?!”

Rațele ce aterizau pe lac sunt acum un trecut din spatele trecutului psihicului meu. Îi dau lui Dinu un palet. Mă urc în tir. Ne sincronizăm brusc, cu o naturalețe de orchestră. Împlinim o funcție – suntem dincolo de legi umane, dincolo de omenie; tot ce contează e să descărcăm. Colet cu colet, kilogram cu kilogram, tonă cu tonă – un joc de Tetris la scară industrială.

În mod fascinant, „odată cu trecerea tonelor” din remorcă, în hală, simt un sentiment de comuniune cu Dinu, simt satisfacție pentru faptul că descărcatul merge brici. Remorca este un paralelipiped cu cinci suprafețe închise ce ne izolează de restul halei. Nici eu, nici Dinu nu observăm că „Brașovul” a tras deja în rampă și este descărcat în timp real.

Tragem amândoi din răspuțeri și transpirăm, în ciuda frigului. Zâmbesc tâmp: îmi face plăcere, acum, aici, să-mi câștig pita cu sudoarea frunții. Nu știu să explic până la capăt de ce.

Mai umplem un palet. Stivuatoristul vine și îl ia. Merg spre marginea tirului pentru a mai lua unul. Atunci... o văd intrând în hală. De-a dreptul, o desfășurare de estetică gotică, feminină; o lebadă neagră printre căzături ale societății, praf și colete. La un metru

șaptezeci și opt, purtând tocuri înalte și defilând prin hală ca la Milano, la show-urile de *cat walk*, Ana se îndreaptă spre biroul său.

Cu o totală nepăsare față de lumea prezentă, cu o eleganță îmbinată cu un fatalism fizic dat de simetria extraordinară a corpului, precum și de exercițiile fizice practicate, în mod religios, la sală, ea este o apariție ce sfidează atât peisagistica „dragonică”, cât și condiția noastră de animale mecanice. Privind-o printre curieri și colete, ea nu pare a fi altceva decât o iluzie. Ca un marinar beat, în derivă, încep să jur că văd sirene. Ana e un spectru feminin cu adevărat vivifiant.

„Hai, futu-te-n gură, cu paletul ăla odată!! Numai la pizdă îți stă gândul!”

Mă aplec după palet. I-l dau lui Dinu. Mă uit după Ana. A intrat deja în birou. Nu mai avem mult de descărcat.

Acum, în ultima parte a activității de dimineață, în mintea fiecărui curier se creează o imagine panoramică cu privire la activitatea acestei zile. Încep râsetele pline de răutate, precum și o bucurie perfidă la vederea a ceva foarte greu ce trebuie livrat de către unul dintre curieri. Dificultatea celuilalt constituie un motiv de a te simți tu mai bine. Mai trece jumătate de oră.

Iese soarele din nori, pentru prima dată astăzi. Suntem uzi de transpirație și acoperiți de praf, însă cu toții ne bucurăm să-i simțim căldura. Strigătele și injuriile scad exponențial. Mai avem foarte puțin de descărcat și sortat. Lucrăm pentru prima dată, cu toții, în spirit de tovărășie.

Din „București”, stivuatoristul ia ultimul palet de colete. Dau mâna cu Dinu și îmi zâmbește. Coborâm din tir și ne luăm cafea. Se

aud răsese în hală. Nimeni nu mai fumează de stres, ci de plăcere.
Soarele chiar încălzește. Mă gândesc la Ana ca la o muză, pentru
prima dată.

Capitolul 2

Calu

Doar maică-sa îi spune „Cristian”, numele de botez. Noi, ceilalți, îl pomenim după povestea ce a dat naștere apelativului său.

Era decembrie 2001. Avea douăzeci și nouă de ani. Mai avea un singur traseu de parcurs, în prag de sărbători: Cluj-Brașov și retur. Condițiile meteo erau dificile, zăpada căzuse în straturi. Era polei și crivăț. Calu a ieșit la duba sa, parcată în fața casei. Dinăuntru, a ieșit soția sa, ce o ținea în brațe pe fiica lor, în vârstă de nouă luni. „Treceți în casă. E frig!”, le-a spus Calu. Soția îi repeta fiicei pe un ton dulce: „Spune-i lui tati că e zăpadă și polei. Unde merge la drum, noaptea?” Fata era îmbujorată. A scâncit, căci doar astfel putea comunica la vârsta ei. Calu s-a apropiat de ele, a sărutat-o pe cea mică pe frunte, apoi și-a sărutat soția și a plecat la drum.

Drumul spre Brașov a mers ceas. Noaptea, Calu avea obiceiul să asculte teatru radiofonic în maghiară. E un truc folosit adesea de curierii ce parcurg distanțe mari la ore târzii. Nevorbind limba, se concentra foarte tare măcar să înțeleagă subiectul discutat.

La Brașov a parcat în rampă. Băieții de pe tura de noapte i-au descărcat duba și imediat au încărcat-o cu marfa destinată livrării la Cluj. „E ultimul transport pe anul acesta”, a spus managerul firmei. Calu nu a trebuit să aștepte mai mult de douăzeci de minute. Ușile dubei au fost închise, actele însoțitoare ale mărfii au fost semnate, iar Calu a fost întrebat dacă nu vrea să bea o cafea înainte de drum. A refuzat. Era nerăbdător să ajungă la Cluj. Și-au urat cu toții „sărbători cu bine!” și a plecat.

La ieșirea din Brașov, vremea a început să se deterioreze rapid. S-a pornit viscol. Nămeții, în munți, creșteau vertiginos. Șoseaua era ca sticla; duba, deși încărcată cu marfă, pierdea aderență constant la urcare. Însă Calu a răzbit urcarea până la cel mai înalt punct al călătoriei. Coborârea din creierii munților urma să fie cea mai periculoasă parte a traseului. Fiind un șofer cu experiență, chiar și pe vremea aceea, Calu a procedat conform recomandărilor codului rutier, folosind pe cât de mult posibil frâna de motor pe parcursul coborârii, reducând riscul de blocare a roților și pierderii controlului.

La un moment dat, coborârea a dus la îngustarea drumului din pricina unui pod cu pereți laterali din beton. Continuarea traseului depindea de trecerea pe acest pod. Din pădure a ieșit, galopând, un armăsar. Calu l-a lovit în plin, la intrarea pe pod. Nu purta centura de siguranță, așa că s-a lovit puternic cu capul de volan, pierzându-și cunoștința. Armăsarul, ce avea două sute de kilograme, a murit pe loc. Duba s-a oprit prin frecarea laterală cu unul dintre pereții podului. Calu și-a revenit în simțiri doar când au venit poliția și descarcerarea. Atât mi-a povestit.

Îi privesc acum fruntea. Nu văd nicio cicatrice. Dacă ar fi rămas să bea acea cafea, în hala din Brașov; dacă ar fi staționat la încă un semafor; dacă ar fi condus puțin mai încet sau mai repede, accidentul ar fi fost evitat și nu ar mai fi avut Cristian acest apelativ sinistru. O astfel de situație te bântuie o viață întreagă. Aceasta este o poveste pe care nu o pot lăsa nici eu în urmă, în ciuda faptului că nu mi s-a întâmplat mie. Armăsarul, cu șira spinării ruptă, cu intestinele vărsate pe mijlocul drumului; baia de sânge acoperea carosabilul, în amestec cu zăpada și uleiul de motor. Prin parbrizul spart, figura lui Calu, inconștient, cu capul sprijinit de volan...

Astăzi mergem la livrat împreună. Luăm carosata deja încărcată de manipulanți. Privim amândoi documentele mărfii pe care o transportăm și ne imaginăm, fiecare în parte, traseul pe care urmează să îl parcurgem. Simt fizic cum tensiunea dimineții se scurge din mine și cum, acum, pot respira altfel. Faptul că știm foarte bine zona în care vom livra e un deliciu. Pornim la drum de parcă orizontul este al nostru. Oprim la benzinărie să alimentăm: trei beri pentru Calu, trei beri pentru mine. Eu conduc. Avem de livrat la mari depozite de marfă din oraș. Asta înseamnă livrări puține, dar mulți paleți și colete pentru fiecare livrare.

Ciocnim prima bere. Calu schimbă frecvența radioului pe Rock FM. Căldura interioară resimțită și înălțarea spiritului datorate moleculelor de alcool sunt un deliciu. Bruce Springsteen – „Streets of Philadelphia” la radio. Ne uităm unul la celălalt și zâmbim. E unsprezece fără douăzeci. Avem de livrat pe „Plevnei”, pe „Aurel Vlaicu”, pe „Calea Turzii” și la încă vreo două locații din Baci. Tot în Baci trebuie să ridicăm marfa ce va pleca diseară spre București și Brașov. Este o rută ușor de rezolvat pentru un curier. Ne sincronizăm la fiecă livrare în mod exemplar. Doar pe o persoană sau două de la „recepție marfă” le interesează cine suntem și ce facem. În rest, cea mai bună deghizare aparține vinovatului ce poate umbla cu naturalețe în văzul lumii.

E atât de familiar drumul pe care trebuie să îl parcurgem, încât nu necesită concentrare. Oprim să mai luăm trei beri de fiecare. Bem și depănăm amintiri. Calu dă tonul: „Copile, mai zi o dată cu «unsprezece martie»”. Râdem amândoi din toată inima.

Pe șapte martie am fost eu pe zona Someșeni, cu carosata. Partea carosată la mașina respectivă avea cușcă metalică, astfel încât

accesul la marfă se făcea prin cadrul rampei hidraulice. Aceasta era unica opțiune. Seara, când am ajuns la firmă, rampa nu mai putea fi acționată. Fără să-mi fi dat seama, pierdusem ulei pe tot parcursul după-amiezii. Am semnalat problema la management și am fost trimis la service. Date fiind condițiile, nu am putut descărca marfa.

Patru zile mai târziu, pe unsprezece martie, am fost sunat de la service să vin după mașină. Am preluat mașina și am ajuns la firmă, descărcând marfa colectată pe șapte martie. Am concluzionat că descărcasem undeva la o tonă și trei sferturi de măștișoare. Un singur mesaj a primit firma pe e-mail: „Nu le mai trimiteți. Pe unsprezece martie să le vindeți voi”.

Porumbeii de competiție au fost protagoniștii unui alt episod memorabil la Dragon. Au fost trimiși, în cuști, trei porumbei ce urmau să participe la Cluj la o competiție de zbor. Dresajul investit în aceste păsări face ca prețul lor să fie piperat, un fapt pe care șoferul tirului ori nu îl cunoștea, ori l-a ignorat. A fost sfătuit să îi țină în cabină. Însă, ne-a spus mai târziu, din motive de igienă și zgomot, i-a pus în spate, înăuntru remorcii, și și-a continuat drumul.

Dimineața, ușile remorcii au fost deschise. „Glonț” au zburat toți trei. Însă nimeni nu a acordat prea multă atenție. Ni s-a transmis de la birou, o oră și jumătate mai târziu, să avem grijă la „ceva porumbei de concurs. Vedeți că-s scumpi”. Lung a fost drumul mesagerului spre birou. Lung și odios. Proprietarul a lăsat bani la biserică, a scris pe pomelnic că se roagă pentru întoarcerea porumbeilor săi de trei mii de euro și, partea mea favorită, și-a pus crenguță de măslin la geam. Nu am mai auzit nimic altceva despre el și porumbeii lui.

Pe o notă alarmantă, anul trecut, înainte de Paștele catolic, Hassan a lăsat doi italieni fără dinți. Doar norocul pur ne-a scăpat din a fi dați în judecată. Cei doi italieni au venit la Cluj pentru a beneficia de servicii medicale dentare la un preț redus. Concluzia medicului dentist a fost că cei doi bărbați aveau nevoie de multiple extracții, ca mai apoi să primească implanturi. Din motive organizatorice, căci voiau să se întoarcă în Italia pentru a sărbători Paștele, s-a decis ca extracțiile să fie efectuate la Cluj.

Prima etapă a fost studierea amprenteii dentare. Fiecare pacient a fost nevoit să muște dintr-un mulaj. Pentru eficiență, mulajele au fost trimise la București. Planul era ca extracțiile să fie făcute la Cluj, iar implanturile să fie trimise de la București, pe baza mulajelor. Firma prin intermediul căreia mulajele au fost trimise este, desigur, Dragonul.

Hassan a trebuit să facă ridicarea celor două colete, de dimensiuni mici, ce conțineau amprentele dentare. Ridicarea a făcut-o. Celor doi italieni le-au fost făcute extracțiile. Mulajele însă nu au ajuns la București. Nu mai știa nimeni ce implanturi sunt necesare. O altă amprentă dentară nu mai putea fi obținută. Hassan și-a auzit toate blestemele de sub soare. A fost informat (nu pentru prima, nici pentru ultima dată) că va mai fi ținut doar până la următorul salariu, apoi concediat. Însă, la o săptămână de la ridicarea efectuată, când firma credea că va trebui să plătească despăgubiri uluitoare, Hassan a primit un telefon de la un client căruia îi livrase o cisternă... cu o săptămână înainte. Clientul a spus că a găsit „două coletele” în interiorul cisternei, și era curios dacă acestea conțineau piese sau accesorii aferente comenzii lui. Hassan a lăsat orice altceva și a mers după ele. Când s-a prezentat la firmă cu mulajele, toți am fost uluiți. Rar s-a

putut citi pe fața unui curier un astfel de sentiment de ușurare. Acestea sunt poveștile pe care le depănăm.

La cincizeci de ani, Calu are spiritul tânăr. Ia viața așa cum vine, apoi îi ține piept cu un amestec de umor negru, inteligență circumstanțială și un spirit practic de golan. „Copile, noi suntem băieții de care ți-a zis mă-ta să te ferești când erai mic!”, îmi spunea des despre colectivul firmei. Pe Calu te poți baza. Indiferent de ce noapte epică a avut, a doua zi, în ciuda mahmurelii, e la lucru. Face ce trebuie făcut pentru ca spectacolul să continue. De când a înțeles managementul că eu sunt la fel de practic în calitate de curier precum fumatul în duș, am fost trimis cu „caleașca”.

Între noi s-a format o prietenie strânsă. Pe de o parte, pentru că în materie de literatură, muzică și cinematografie avem gusturi uimitor de similare. Pe de altă parte, pentru că ne pierdem în discuții ce ne obliterează simțământul condiției de animale mecanice. Marfa ce trebuie ridicată are sigla firmei noastre, astfel încât ne e ușor să facem abstracție de personalul firmelor. Ne organizăm bine, de altfel. Eu, în carosată, cu transpaleta. Calu, pe stivuitoare, plasându-mi un palet de borcane, cu o greutate de o sută cincizeci de kilograme. Între timp, deja „flambași” de pe urma berilor, discutăm de-ale noastre.

„Ia zi, copile, cum a fentat Rasputin familia regală?”

Bag transpaleta sub palet, îl ridic, mă întorc la o sută optzeci de grade și îl plasez în capătul carosatei, pe colțul din stânga.

„I-a interzis medicului lui Alexei să-i mai dea aspirină”, îi răspund. „Așa zic istoricii. Sângele lui Alexei a încetat să mai fie chiar atât de diluat. Hemofilia nu a dispărut, dar unicul moștenitor al tronului a avut îmbunătățiri palpabile de sănătate”.

Îmi mai dă Calu un palet. Două sute douăzeci de kilograme. Icnesc, mă încordez. Îl mut destul de greu, dar reușesc să-l plasez lângă celălalt.

Calu continuă. „Rușii, copile, cred că sunt de departe poporul cel mai îndrăgostit de propria-i suferință”. La care adaugă: „Și au o măreție aparte, de Doamne-feri!” Calu oprește stivuitorul firmei de la care ridicăm marfa. Îl văd că are pupilele dilatate și că trăiește ce spune. „Copile, Stalingrad! Vorbeam amândoi în germană acum de nu era Stalingrad.” Se uită la mine lung și adaugă: „Copile, Stalingrad iarna, să ne înțelegem”. Dau afirmativ din cap. Calu pornește stivuitorul și îmi mai dă un palet – 50 de kilograme, o joacă de copii.

Închid ușile. Pornim spre firmă cu o bună dispoziție ce nu poate fi cumpărată cu nimic. Ne aprindem țigări. Calu conduce acum. Cu prima ocazie, ne oprim după beri. Ciocnim, bem și Calu redeschide subiectul: „Ce s-a întâmplat cu Alexei?”

„L-au ucis împreună cu restul familiei regale. Avea treisprezece ani.”

Iar tace Calu, vreme de trei intersecții. Apoi întreabă: „Bolșevicii?”

„Da' cine altcineva?” răspund eu.

Revoltat, Calu începe iar: „Păi și cum faci, fiind casă regală, să trăiești cu ideea că ai o progenitură slabă care e moștenitoarea tronului? Adică: de iese prost, tu, ca Țar/Țarină, rămâi cu o responsabilitate istorică. Povestea e interesantă, căci a fost Rasputin la mijloc. Dar întrebarea rămâne: cum rezolvi riscul acesta?”

Răspund: „Religia creștin-ortodoxă e un impediment în soluționarea problemei pe care o lansezi.”

„Și atunci?” continuă Calu. „Concubine?!”

„Mai rău!” răspund. „Sclave sexuale.”

„La ce te referi?”

„Imperiul Otoman nu a avut problema «unicului moștenitor». Dimpotrivă, Suleiman a fost unul dintre rarele cazuri în care succesiunea a fost făcută în mod pașnic. Alesul la tron își omora toți frații, astfel otomanii erau siguri că îl vor avea pe tron pe cel mai puternic. Dar și acolo a fost o rupere de ritm.”

„Adică?”

„Roxelana”, răspund scurt, inițial. „Iubirea vieții lui Suleiman. Șase copii a avut cu ea.”

„Nu cred”, răspunde Calu. „Pe bune?”

„Da!”

„Și și-a lăsat Suleyman haremul?”

„Da.”

„Incredibil!”

Ajungem la firmă. Este ora două și jumătate. Toți de la birou sunt afară, bucurându-se de ultimele două ore de soare. Îi găsim, în grup, având un spirit jovial. „Mizeria asta merge din inerție”, spune cineva. Toți râd. Stând în cerc, îl avem pe Toma, șeful de stație, dar se

comportă cu noi ca un alt coleg. Mie mi-a făcut mult bine. Părea pus acolo ca un simbol, nu ca un șef. Eu am găsit în asta o mare calitate.

Apoi, în cadrul cercului, la dreapta lui Toma e Popa – contabilul ce se ocupă de toate finanțele stației Cluj. Băiat aparte, mult mai inteligent decât pare. Ideal, trebuie să-l cunoști în afara Dragonului spre a-ți da seama ce fel de om e. Apoi îl avem pe Rică – șeful direct al curierilor. El organizează mașinile; el te binecuvântează, el te blestemă. Depinde doar ce faci. A mers recent Rică în concediu – ne-am întâlnit două dube și o carosată să ridicăm patru colete. El și cu Popa sunt baza firmei. Cheia aproape a oricărei situații e la ei. La Rică am apreciat tot timpul talentul său aparte de a vedea viața exact cum este, fără speranțe de vreun fel. Totodată, este conștient de faptul că fiecare dintre noi, angajații, trăiește după legi nescrise.

Mai departe de ei trei vorbesc Ana și Ofelia. Ofelia e dispatcher, ea ne dă comenzile cu privire la marfa ce trebuie ridicată, ea ne spune ce comenzi sunt critice; tot Ofelia întocmește documentația însoțirii mărfii. Are doi copii acasă și un soț ce e în spital. „Ursul” îi spunem, din motive fizice, obiective. E în spital de trei săptămâni, pe fondul consumului de alcool. Doctorul i-a spus Ofeliei că Ursul „are nevoie, din nou, de suflarea divină” – atât de grav stă cu ficatul. Are treizeci și șase de ani. Dar nu ai putea deduce aceste lucruri fiind martor la discuția Ofeliei cu Ana.

„Tu, fată! Câți ani ai?” o întrebă pe Ana.

„Treizeci și opt.”

„Și locuiești cu părinții și nu ai copii?!?”

„Exact!” răspunde Ana.

„Ia și fă tu un copil până nu te mănâncă menopauza în pulă!”
i-o rade Ofelia.

Râd amândouă, zgomotos.

Eu, luând o gură de bere în timp ce aud asta, scuipe tot pe interiorul parbrizului. Calu, ce știe atracția mea față de Ana, râde din toată inima, mai zgomotos decât ele.

„Bine-așa, mă, prostule! Pe asta ți-ai găsit-o să-ți fie muză?”
spune Calu printre hohote de râs.

„Voi, ăștia de la Litere, trăiți din cărți. Nu mai e, copile, cum era pe vremuri. Acuma...” iar aici se oprește. Ne trece cheful de râs.

Calu bagă carosata în rampă. Scot zece lei și o doză de bere pe geam – nici nu știu cine le ia. Dar ușile de la carosată ni se deschid, doi băieți se urcă și se apucă de descărcat (treaba asta trebuia noi să o facem, în mod normal).

Noi stăm în cabină și bem. „Hai, serios”, redeschide Calu conversația, „Ce poem s-ar potrivi pentru Dragon?”

Scot telefonul de firmă și caut. Am clar în minte ce vreau să-i citesc. Găsesc repede poemul. Încep să citesc cu voce tare:

„Gura unei fete, ce zăcu mult timp în stuf,

Părea mâncată cu totul.

Când pieptul îi fu deschis,
Esofagul era doar găuri.
În sfârșit, într-un cotlon sub diafragmă,
Găsirăm cuibul unor șoareci mici.
O tânără surioară zăcea moartă.
Ceilalți își duceau traiul din ficat și rinichi,
Beau sânge rece și se bucurau aici
De o tinerețe frumoasă.
Frumoasă și grabnică le-a fost și moartea:
Au fost zvârliți în apă toți.
Oh, cum mai schelălăiau din boturile mici!” (Gottfried Benn, *O tinerețe frumoasă*)

Calu se uită lung la mine și nu spune nimic. Toți, de la birou,
au intrat înăuntru. A intrat soarele în nori.

Pe noi ne fluieră din spate să eliberăm rampa, căci mașina a
fost descărcată.

Am terminat ziua de lucru.

Capitolul 3

Un studiu în pângărirea frumuseții. Muza, Maria și Neluțu

În februarie 2022 m-am răzvrătit împotriva sistemului capitalist. Am locuit, timp de cinci săptămâni, în pădurea de lângă „Complexul Sportiv” din Mănăștur.

Citind știrile pe telefon, am aflat în acea pădure de invazia rușilor în Ucraina. Pe timp de zi, dacă îmi permiteau condițiile, lucram la editarea primei mele cărți, iar seara mergeam la un bar din apropiere pentru a-mi încărca telefonul. Noaptea era de multe ori frig. Aveam cu mine un sac de dormit pentru iarnă, precum și numeroase pături. Eram echipat pentru minus zece grade, sub cerul liber. Cea mai scăzută temperatură în acea perioadă a fost de minus opt grade.

Nici pe timp de zi nu era simplu. Dacă ploua timp de patru ore, pe mine mă ploua patru ore și jumătate, căci picăturile reci se prelingeau de pe crengi, astfel încât eram sever expus la frigul nopții.

Mișcările copacilor bătuți de vânt erau centrul paranoiei mele. Oroarea pe care mi-o inspirau se manifesta prin scenariile pe care mi le făceam, cum că unul dintre copaci se va rupe și va cădea peste picioarele mele, imobilizându-mă fără să mă ucidă.

Cinci săptămâni pot să nu pară multe, dar frigul, izolarea, alienarea sunt factori decisivi în dilatarea timpului pentru mintea ce le încearcă. Nu a fost frig o oră, o zi, o săptămână – a fost frig pe tot parcursul șederii. Dar mie mi-a plăcut mult experiența. Am suferit „natural”. Nu am mai suferit în mod pervers, cum mi-a fost dat să

sufăr printre oameni. Frigul este o valută a voltelor sufletului meu, valută pe care o apreciez până astăzi.

Lucrurile s-au schimbat însă. Îmi încărcam constant telefonul la barul de lângă „Complexul Sportiv”. Căram cu mine tot ce aveam, într-un ghiozdan și două sacoșe de pânză. Sacul de dormit și păturile erau la vedere, în acele sacoșe.

Un bărbat, la vreo cincizeci de ani, mă abordează într-o seară: „Ce naiba tot cari sacul ăla de dormit cu tine? În fiecare seară te văd cu el. Și cu pături. Ce tot faci cu ele?” Numele lui este Nicu, curier la Dragon.

„Dorm în sacul de dormit”, am răspuns.

„Unde?” continuă Nicu.

„În pădure”, am spus, și apoi am lăsat tăcerea să se adâncească.

M-a luat Nicu la el acasă. Mi-a dat de mâncare. Am putut să mă spăl. Mi-am spălat și hainele. S-a uitat lung la mine și mi-a spus: „Hai să începi de undeva. Sun la Dragon, să vedem dacă te ia”.

Eram așezat pe canapea, lângă Nicu, când am auzit prima dată vocea lui Rică. Am fost primit la lucru. Mai mult decât atât, am fost primit să locuiesc în incintă la Dragon, în unul dintre birouri. Nu era apă curată; nu prea puteai folosi baia. În primele patru luni când am fost acolo, apa venea direct din pământ. Era neagră și puțea cumplit. Era mai bine, după o zi de lucru, dacă nu te spălai, decât dacă te spălai cu apa aceea.

Dar lucrurile au progresat. Rică mi-a cumpărat un duș de cort, pe care îl alimentam cu apă îmbuteliată și la care mă spălam la poarta Dragonului. Am pus ceva bani deoparte și, cu timpul, mi-am cumpărat mașina în care locuiesc acum. Rică a venit și mi-a înmănat cheile fără să îmi fi plătit un leu. „Mergem pe încredere”, mi-a spus. Am achitat mașina integral. Din manipulant marfă, Rică m-a înregistrat în computer drept curier. Mai mult decât atât, „m-a luat în spațiu”, din punct de vedere legal, astfel am avut, din acel moment, buletin de Cluj. Nu aveam de plătit chirie sau facturi. Salariul era de șase sute cincizeci de euro. Viața era bună.

Rică a contribuit semnificativ și la faptul că această carte există. Sebi, șeful de stație de dinaintea lui Toma, Sebi, care, „și el atlet”, a furat mai mult de nouă mii de euro din banii angajaților (pe vremea lui, primeai salarul în plic, cu numele tău pe el. Mai târziu, Toma, a început să arate pe computer ce bani a trimis Bucureștiul în dreptul fiecăruia), i-a spus lui Rică să mă dea afară. Rică s-a opus. A spus că va răspunde el pentru mine, în condițiile în care lipseam de la lucru cu zilele, fiind în varii stadii de ebrietate. Dacă nu s-ar fi opus atunci cererii de concediere, eu nu aș mai fi trăit multe dintre evenimentele pe care le descriu acum. Nu aș mai fi avut nici muză.

Muza

Țin minte și acum când mi-am văzut muza pentru prima dată, în dreptul rampei în care intră Brașovul. Îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Cămașă, fustă mini, ciorapi de tip *lingerie* și tocuri înalte. Totul de calitate, totul impecabil. Machiată în aceeași nuanță, cu părul prins în coadă, își trăia autoficțiunea cu o aroganță masculină. Calu îmi zicea des: „Copile, de intri în relație cu asta, ea e bărbatul în casă”.

Și lui Calu îi plăcea de ea, fie înțeles. Calu a dus-o la București odată; ca un adevărat romantic, a oprit la un loc ce vindea mici. Acolo (sau mai târziu, nu mai știu exact) s-a dat la Ana. „Copile, grijă, că asta zvârle”, a fost concluzia lui. Eu o vedeam ca pe o poezie în mișcare. Ceilalți colegi spuneau că „se mișcă în ciuda pulii”. Eu nu am fost vulgar niciodată cu Ana.

Ea m-a abordat, într-o zi, în birou. „Andrei, pot să te întreb ceva?”

„Sigur”, am răspuns.

Ana este fostă studentă la medicină. Nu a putut continua studiile, după un anumit număr de semestre, din cauza problemelor financiare ale familiei. Nouă ani de facultate a făcut de atunci. Îi spuneam des că pentru mine sună ca o sentință (eu nu am terminat Facultatea de Litere, singura facultate la care am fost înscris vreodată). Ana e foarte mândră de diplomele sale. Mai mult decât „mândră”, mi-a declarat că diplomele ei și faptul că îmi este muză sunt cele mai mari realizări pe care le-a avut.

Dar să revenim la scena din birou. „Andrei, mai am patru luni până îmi dau licența. Am trimis o parte din manuscris profesoarei ce îmi coordonează lucrarea. Andrei! M-a acuzat de plagiat! Cum să procedez?”

I-am explicat că aceasta este o acuzație foarte gravă. În mod curios, acuzația a fost făcută în scris. Astfel, Ana a avut opțiunea de a merge la decanul facultății cu dovada acuzației. Nu cunosc exact detaliile, dar a reușit să scape de incriminări. M-a rugat să o ajut cu licența. A luat zece. Nota reflectă, în mod fundamental, studiile și eforturile ei. Eu i-am schimbat perspectiva asupra subiectului. Ana

lucrează în curierat din 2007: „Recuperator de creanțe” scrie în acte. „Ana e pe scandal” se traduce în hală.

A început licența într-un mod hilar, explicând cum rămâne ea blocată în trafic, în drum spre mare, atunci când merge în concediu. Am râs și i-am propus un alt început. „Ana, dacă vorba antică spune că „toate drumurile duc la Roma”, cum își justifică România dificultățile de circulație, precum și drumurile precare, în secolul douăzeci și unu?” A făcut ochii mari și rotunzi. Facultatea de Studii Europene a primit o licență competentă (mie nu mi-a trimis niciodată lucrarea întreagă).

Astfel i-am câștigat respectul Anei. Am început să ne scriem regulat. Modul nostru de a relaționa a ajuns la un alt nivel atunci când, lucrând la un manuscris despre condiția martirului în iconoclastism, „am văzut-o” ca fiind centrală într-o scenă.

Manuscrisul respectiv fusese un chin până în momentul acela. Este bine documentat faptul că o foaie albă, virgină, poate fi foarte intimidantă. Nu aceasta însă era problema mea. Libertatea pe care am avut-o în a crea personaje de la zero, în a contura caractere și a ilustra trăsături fizice a dat naștere la două personaje care... nu erau vii. Nu le puteam auzi vocile în capul meu. Nu știam cum gândesc, nu știam ce gândesc sau ce potențial ar putea avea. Prima versiune a manuscrisului am aruncat-o în Someș. A doua încercare a fost și mai chinuitoare. Am petrecut două luni schițând personaje feminine în funcție de propriile fantezii. Pe acest manuscris l-am aruncat în Bosfor. Inclusiv replicile celor două personaje „erau de lemn”. Nu-mi venea să cred că am scris așa ceva.

În momentul în care am început să traduc pe hârtie percepția mea asupra Anei, lucrurile s-au schimbat dramatic. A fost o descătușare fundamentală de dificultățile pe care le întâmpinam. Îi auzeam vocea, o vedeam mișcându-se, îi cunoșteam mimica feței. Era vie. Putea fi vie și pe pagină. Am chemat-o în oraș și i-am povestit. I-a luat mult timp să mă creadă, însă atunci când a făcut-o, am ajuns să am un rol important în viața ei. Se deschisese complet. Îmi povestea orice din viața sau trecutul ei. Am ajuns să-i transcriu copilăria și să integrez în manuscris evenimente reale din ceea ce trăia. Un manuscris la care lucrez și în ziua de astăzi.

Am făcut acest lucru dincolo de beneficiul descătușării; am făcut-o pentru că a o vedea pe Ana era cel mai frumos lucru din viața mea atunci. În lumea utilajelor grele, a tonelor de colete și a nesfârșitei curse împotriva timpului, respiram altfel știind că există. Voiam să știe că e valoroasă, că e văzută și altfel decât ca obiect sexual. Pe foaie, scriind în mașină sau la Istanbul, o trăiam. De aceea mi-a fost muză.

Într-un final, am făcut-o să viseze la o experiență aparte, pe care ea a formulat-o: „Vreau să mă retrag la o mănăstire. Și vreau să mă prezint cu cartea în care sunt personaj principal. Asta vreau de la viață!”

Maria

Am găsit-o pe site-ul salonului. Competiția între domnișoare e acerbă, de la fotografii, la ținută, la serviciile prestate. Dacă ești căutată, faci bani. Dacă nu, aștepți în camera ta, pe întuneric, auzind o gamă largă de gemete, ale corpurilor ce se întrepătrund.

Am sunat să fac rezervarea. „Maria este disponibilă de la ora nouăsprezece.”

Domnișoara de la recepție, aleasă, desigur, pentru vocea ei gravă, senzuală, a fost foarte îmbietoare. Eram obosit, după numeroase săptămâni de periplu în cadrul curieratului. Dar iminenta oportunitate de a întâlni fata pe care am ales-o îmi ascutea simțurile și făcea să îmi crească pulsul. M-am urcat în Passat și am început să conduc, amuzându-mă singur de nerăbdarea pe care o evidențiam în trafic, prin depășiri sporadice și exces de viteză. Adrenalina dată de faptul că am ajuns în curte și că totul este acum o chestiune de timp reprezintă un sentiment pe care nu se poate pune un preț. Este unul dintre cele mai plăcute sentimente din întreaga experiență.

Experiența constă în misterul femeii al cărei timp, disponibilitate și trup urmează să le închiriezi. Faptul că vom fi „străinii perfecți” ce ne vom cunoaște doar intim și faptul că mă va asculta și se va supune – aici se află deliciul. Va fi remunerată, iar eu o voi plăti cu plăcere. Toți bărbații plătesc pentru sex într-un fel sau altul, însă nu toți o fac cu plăcere.

M-am prezentat la timp la faimosul duplex de pe Calea Turzii, neinscripționat, dar plin de deliciale degenerării. „Casa cu dulciuri a lui Hansel și Gretel” am numit-o și în fața „directoarei” organizației – o femeie dură, pe la 50 de ani. Cine controlează acest duplex a citit despre haremuri.

Bat la ușă. Deschide una dintre fete, în același timp întorcându-mi spatele și începând să meargă spre una dintre camerele de primire. Acest gest este menit să-ți arate unde vei aștepta, fără să pui întrebări și fără să-i poți vedea bine chipul.

După ce intri, este foarte greu să-ți imaginezi viața de afară. Lumini crepusculare peste tot. Perdelele sunt mov sau stacojii. Pereții

sunt vopsiți în mov sau albastru închis, cu foarte puțin portocaliu aprins, pe alocuri. Cu un gest elegant, îmi dă de înțeles să intru și să iau loc. Receptorista (mi-am dat seama că e ea după voce) a venit și, de lângă ușă, pentru a fi doar atât, o voce, m-a întrebat. „Ai dori un pahar de whiskey?” „Sigur”, am răspuns. Am primit Jack Daniel’s, cu două cuburi de gheață. Nu am băut whiskeyul la modul rafinat, clasic, ci l-am terminat din câteva înghițituri succesive. Am procedat astfel pentru că am auzit sunet de tocuri coborând pe scări din lemn. Am pus paharul jos exact când Maria a intrat pe ușă. Am văzut instant cât de încrezătoare era în ea însăși. O aură de încredere pe care o purta cu o naturalețe șocantă.

„Bună seara”, mi-a spus zâmbind. Purta lenjerie mov, de mătase.

„Bună seara”, i-am răspuns ridicându-mă, și, uitându-mă în ochii ei migdalați, i-am sărutat mâna. Ea a zâmbit iar, privind paharul gol.

„Observ că ți-a plăcut whiskeyul”, continuă ea, râzând. E o amintire interesantă râsul ei. Tot timpul a râs cu tâlc.

Zâmbesc și eu, gândindu-mă că e un obicei ca domnișoara să fie informată de băutura clientului. Maria îmi întrerupe gândurile, întrebându-mă jucăușă: „Mergem sus?”, și își întoarce spatele, dându-mi de înțeles să o urmez.

Urcăm scările. Acesta este obiceiul. Domnișoara urcă prima, pentru ca bărbatul să-i vadă mișcările pline de voluptate și pentru a o admira în ce fel pofteste, ferit de privirea ființei feminine. Eu nu am fost o excepție. Corpul ei era extraordinar de uniform, de lucrat, și îmi dădeam seama abia acum că era minionă în toată regula. Minionă, da,

dar se întâmplau multe „fenomene optice” pe suprafețele acelu corp. Îmi vine și acum să spun că unii oameni sunt făcuți pentru a fi ei înșiși. Au o naturalețe de a exista. Un lucru foarte rar, de altfel, pe care eu nu îl am. Mie mi-e greu să exist.

Am admirat-o pe tot parcursul urcării numeroaselor scări-spirală. Când am ajuns la capătul lor, s-a întors, m-a sărutat din senin și mi-a spus că plicul legat cu panglică este pe noptieră și că ea mă va întâlni în camera numărul șapte într-un sfert de oră.

În acel plic am lăsat banii, 250 de lei pentru recepție, 500 de lei pentru ea. Tot în acel plic, împăturită, este o foaie de hârtie, mov și ea, parfumată cu parfumul Mariei. Lângă plic e un stilou, cu care am scris ce doresc să se întâmple în ora pe care o vom petrece împreună. Pe pat era un prosop curat, pe care l-am luat la duș. Desigur, când am revenit de la duș, plicul dispăruse.

Maria m-a lăsat să o aștept. Am primit-o în cameră exact cum m-a făcut mămica mea. Ea purta doar o robă purpurie acum. Am admirat-o în timp ce o înconjuram. Ea mă urmărea doar cu ochii. Sângele curgea liber prin vene, astfel încât i-am pus mâinile pe abdomen și am tras-o brusc spre mine, pentru a o face să simtă asta.

I-am deschis nodul de la robă și am început din nou să-i ating abdomenul. Textura pielii ei mi-a dat senzația că țineam o ființă prețioasă în brațe. Acesta a fost primul meu pas în lungul conflict dintre minte și corp pe care l-am avut în acea escapadă serală cu Maria. În animalul mecanic a renăscut gândirea poliedrică pe care o credeam demult pierdută la lacul pe care aterizau rațele, la Câmpenești.

În cadrul preludiului, format din atingeri unde voiam eu și din sărutări violente, am devenit convins că noi, specia umană, nu am putut să fi evoluat din maimuțe, broccoli sau ceva explozii de prin univers. Pentru că exista ea, Maria, niciun babuin, foaie de varză sau bubuitură nu putea fi punctul de pornire al senzațiilor pe care ea le năștea în mine acum.

Prospețimea și frăgezimea trupului erau letale. Știa să fie submisivă și din priviri. Ochii migdalați, uzi, aveau culoarea caramelului. S-a întors cu spatele, și atunci i-am atins prima dată vulva. Conflictul din interiorul meu a escaladat vertiginos. Nu doar ochii migdalați erau uzi acum.

M-a izbit un gând paralizant: „Dacă această ființă este creație, ce spune despre mine ceea ce îi fac eu acum?” „De va deveni mamă, mare binecuvântare pe copilul ce va fi alăptat de acești sâni”, a fost următorul gând. Mici, rotunzi, extraordinar de fermi, cu sfârcuri roz și naturali, slăviți fie zeii!

Trei secunde mai târziu am uitat de zei și de tot. I-am înclinat trupul, din șolduri. Atunci am penetrat-o. Visul unei nopți de vară! Sunt și acum îndrăgostit de contracțiile mușchilor ei vaginali. Gândurile revin sub formă de remușcare. „Eu nu o merit. Acum e a mea. De la șapte la opt seara, e pur și simplu a mea.”

Am prins-o de încheieturi și i-am încrucișat mâinile la spate. Am prins-o din nou, strâns, de păr. A fost prima dată când a gemut. Cu fiecare mișcare penetram mai adânc și mai violent în ființa prețioasă pe care o întâlnisem. Era un act al descoperirii, al cuceririi gândului că actele mecanice ale animalului pot duce la plăcere. Golul de potențial, lipsa de valoare a sinelui, în propriii ochi, erau acum doar

un mit. Nu pentru că o cumpărasem, ci pentru că eu înțelegeam cât de prețioasă este, comparativ cu mine. O puteam aprecia, o puteam savura ca pe un artefact feminin, de aceea Maria a fost pentru mine cel mai profund deliciu.

Când am ajuns la punctul orgasmului, ținând-o de păr, am forțat-o să îngenuncheze. Din priviri, era feroce; deschisese gura și își scosese limba cât a putut de tare. Își masa singură sânii. Am stropit fata. Am pângărit-o. Am denigrat prețiozitatea ei. Cu degetul se atingea pe față, apoi îl băga adânc în gură și savura. Și ea e animal acum.

„Du-te la duș”, i-am spus răspicat. Mi-a aruncat o privire perversă în drum spre baie. Mi-am aprins o țigară și mi-am golit paharul de whiskey de pe noptieră, pe care îl umplusem când am completat foaia din plic. Ca un posedat, m-am dus după ea. Mi-am aruncat în chiuvetă țigara din care abia trăsesem trei fumuri și am intrat în cabina de duș, peste Maria. Un zâmbet de rară mulțumire i-a luminat fața.

Am început să-i săpunesc corpul, în maniera în care începusem preludiul. Apoi, în mod surprinzător, mâinile mele au început să-i caute părțile corpului pe care nu i le pângărisem. Am decis instant că îi ador gâtul, care era o sculptură în carne de contururi și intensități! Apoi umerii și șoldurile. Era atât de mică și de vulnerabilă! I-am săpunit brațele și mâinile. Degetele erau lungi și subțiri, cu o alură deosebit de elegantă ce era augmentată de manichiura tip „French” impecabilă. A început să chicotească, dată fiind fascinația pe care o aveam pentru ea. Cine se mai poate întoarce în hală, la injurii, zeci de tone de colete, camioane și tiruri? Mă opresc din a o atinge când realizez. „Fără acele colete, camioane și tiruri, eu

nu o puteam avea pe Maria.” Atunci mi-am promis că mă voi înclina în fața mașinii ce mi-a adus această minune de fată.

Maria observă că nu o mai ating. Se întoarce, mă sărută și mă întrebă jucăușă. „Te-ai emoționat?” „Nu”, răspund. „Mă gândeam la ceva.”

După ce am limpezit fata, am îngenuncheat cavalereste și i-am șters picioarele. M-am uitat în ochii ei. Era contrariată. M-am ridicat și am sărutat-o. „Hai în pat”, i-am șoptit.

S-a întins pe burtă și am sărutat-o la curbura spatelui, puțin deasupra fesierilor. Iar a chicotit. Îmi plăcea tare mult vocea ei. Un ton grav, „vaginal”, tenebros, dar și dulce în același timp. S-a ridicat și mi-a mai turnat un pahar de whiskey. „Hai să te frământ ca pe o pâiniță”, mi-a spus. Am luat o gură din pahar și m-am întors pe burtă.

A început să-mi maseze picioarele. Pielea de pe tălpile mele era un dezastru, de la efortul ultimelor săptămâni. Dintr-un sertar, a scos o cremă hidratantă, pentru piele, și a început să o aplice cu grijă și finețe. Pentru prima dată, am început să mă relaxez. Maria a început să îmi maseze gambele, precum și toți mușchii picioarelor. Apoi, plasându-și brațul, de la încheietură până la cot, perpendicular pe spatele meu, s-a lăsat pe mine cu toată greutatea ei. O durere intensă m-a făcut să scot un gemăt. De multiple ori, de la baza coloanei și până la umeri, această minionă s-a lăsat cu greutatea ei pentru a-mi îndrepta spatele. În mod gradual, am simțit cum îmi dispare durerea.

„Acum am să te frământ ca pe o pâiniță”, mi-a spus, zâmbind. În timp ce efectiv îmi frământa mușchii spatelui, a început să mi-i prezinte după denumire și funcție. Eram ca la un curs de biologie.

„De unde știi toate acestea?” am întrebat-o uimit.

„Am stat mult timp în Croația, și acolo am făcut cursuri de anatomie. M-am specializat pe anatomia corpului masculin. Uite!”

Și-a plasat degetele mâinilor între degetele mele de la picioare și a strâns. Nu mai avusesem vreodată acest sentiment. Am tresărit instant. Maria a început să râdă.

„Foarte puțini bărbați știu că aceasta este o zonă erotică.”

„Eu, în mod clar, n-am știut.” Râdem amândoi.

„Cum de ai venit din Croația aici?”

„Lucrez pe Coasta de Azur. Tot timpul am fost „o fată a nopții”. În Cluj am ceva de rezolvat.”

„Fată a nopții! La subiect, și nici nu e o formulare din aceea chinuită pentru a fi corectă din punct de vedere politic.”

Râdem amândoi. Îmi place din ce în ce mai mult de ea.

„Mi-a plăcut tot timpul să fiu amantă. Majoritatea femeilor nu știu să fie cu un bărbat. Dacă «s-au trezit frumoase», ele cred că e de ajuns. Și, într-o zi, apar eu.” Spunând acestea, a zâmbit pervers. M-a sărutat, vârandu-și limba ei micuță și catifelată adânc în gura mea. Apoi, dintr-un alt sertar, a scos o cutie neagră pe care a pus-o pe pat, lângă mine. A reînceput să mă sărute. S-a mai formulat un gând, pe care l-am ținut pentru mine: „Oare cum te vede mama ta?”

Sărutările au coborât pe gât, apoi pe piept, apoi pe abdomen, iar apoi s-a oprit și m-a fixat cu o privire feroce. Prin poziția corpului și prin intermediul privirii, forma o tensiune extraordinară. Ne-am

privit astfel preț de zece secunde. Cu o mișcare fulgerătoare, m-a făcut să-i simt interiorul gâtului. Am crezut că e ireal. Fără să privească ce face, a deschis cutia și a scos o batistă de mătase. Maria, în acele momente, a devenit poezie în mișcare. Am fost dus departe.

Înainte de finalizare, s-a oprit. Mi-a turnat încă un pahar cu whiskey, a luat trei cuburi de gheață din frapieră, două mi le-a pus în pahar, iar pe cel de-al treilea l-a băgat în gură și „m-a reluat”. Era să îmi vărs whiskeyul. În momentul de apogeu a păstrat „tot” și m-a așteptat cuminte să îmi termin și eu băutura. Am înghițit concomitent.

Am ieșit și m-am urcat în Passat. Am coborât în Piața Cipariu. Semaforul era verde; eram singur în intersecție și m-am asigurat de patru ori.

Am sunat a doua zi pentru o rezervare. „Maria nu mai este”, mi s-a spus. N-am mai văzut-o niciodată.

Neluțu

Eram la încărcat, într-o seară, când l-am văzut pe DJ cu o pungă de șoareci congelați. După ce am trecut de șocul inițial, l-am întrebat: „Ce faci, mă, cu șoarecii ăia?”

„Sunt pentru Neluțu. Am rămas fără, în congelator.” Văzându-mi figura mirată, a continuat. „Am piton regal acasă. Îl cheamă Neluțu. Vin Popa și Rică în seara asta să-l vadă. Vino și tu dacă vrei.” Asta am și făcut. După ce am terminat de încărcat, am plecat spre strada Alvernei, unde locuia DJ-ul cu actuala sa soție. M-a întâmpinat cu Neluțu încolăcit în jurul gâtului. Eu am rămas mut.

Luăm toți un loc la masă. Rică, Popa, eu și DJ-ul. Neluțu e descolăcit, cu gentilețe, de la gâtul celui din urmă, și așezat pe masă, cu un gest de plasare a ofrandei. Unul dintre șoareci, ce fusese pus la dezghețat, este adus și plasat pe masă, la jumătate de metru de Neluțu. Pitonul, docil și permisiv, a devenit letal. Eu m-am îndrăgostit pe loc. Imediat și-a înălțat capul în formă de diamant, a scos limba cu regularitate intensificată și prima treime a corpului s-a curbat sub formă de „S”. Pitonul a început să se apropie de șoarecele alb, inert. Cu o mișcare violentă, a mușcat rozătoarea și a început să se încolăcească întrucâtva în jurul său. Cu colții curbați spre interiorul gurii, a început, din aproape în aproape, procesul de înghițire. Gura i s-a deschis glorios, specific șerpilor, și am început să vedem mușchii corpului, acoperiți de o piele verde-smarald superbă și sănătoasă, cu pete în varii nuanțe maronii, lucrând spre a înghiți șoarecele cu totul.

Se citea pe fața noastră că eram în prezența unei ființe aparte, care e valoroasă pentru că există așa cum este; și, mai important, prezența lui Neluțu era un privilegiu pentru noi, animale mecanice. Același sentiment l-am avut pentru Ana și Maria. Neluțu este singura ființă prețioasă care nu a fost pângărită din această perioadă. Frumusețea lipsită de ferocitate duce la pângărire.

Însă pitonul DJ-ului a avut o viață aparte. A fost la cumpărături la Homegarden și a asistat live, în hală, la ședințele Dragonului. A fost și la livrat – în toate aceste ipostaze stând cuminte în jurul gâtului DJ-ului.

Ne-am mutat pe balcon într-un moment al acelei seri, fiind toți fumători. Când a băut Rică două beri, eu am decimat o sticlă de vodcă. Nu-mi tăcea gura despre ce nebunie mă încercă atunci când văd frumusețe. „Uitați-vă la Neluțu și spuneți-mi dacă mai aveți ceva

de comentat despre Eva.” Au râs băieții de mine din toată inima. „Eu nu pun mâna pe el. Nu sunt o ființă suficient de specială să am privilegiul acesta.”

Când ne-am întors în bucătărie, Neluțu nu mai era. Trebuiau să vină iubita DJ-ului și sora acesteia, iar noi eram cu șarpele în casă, dar nu știam unde este. Nu țin minte cum l-au găsit băieții, eu nu mai eram în totalitate „prezent”, dar îmi amintesc cum îi țineam DJ-ului lanterna de la telefon, în timp ce el încerca să-l scoată pe Neluțu de după calorifer cu coada de la mop. Caloriferul era cald, iar pitonul a vrut să-și regleze temperatura. Am reușit să-l recuperăm, într-un final.

Mi s-a spus că nu pot rămâne peste noapte, așa că am dormit în Passat. A fost o noapte memorabilă. Și mai memorabil a fost că în decembrie, o lună mai târziu, după Crăciun, iubita DJ-ului a rămas însărcinată. Lui i-a spus tardiv că nu îi mai venise ciclul. Prizaseră amândoi, în perioada respectivă. Am rămas muți cu toții. Au hotărât, împreună, să păstreze copilul.

Capitolul 4

Hassan și câinele

Camionul de Brașov a venit mai devreme decât de obicei în acea dimineață. Am deschis ușile și m-am urcat împreună cu încă un coleg. Dinu era pe stivuitor. Am început să descărcăm. Era frig, aveam ritm, treaba se desfășura cu ușurință.

La un moment dat însă, după ce am terminat de descărcat coletele, am zărit o cușcă de metal, lângă care era căzută o prelată. Am cerut să mi se dea chinga, am legat cușca cu ea la un capăt, iar la celălalt capăt am legat chinga de stivuitor. Dinu a tras cușca afară. Am rămas înmărmuriți. Înăuntru era un câine mort.

Am băgat toți mâinile printre gratii, pentru a ne asigura că nu ne înșelăm. Am intrat în birou la Toma și am dat raportul. „Toma, a venit un câine mort pe Brașov.” „Cum să vină, măi, un câine mort?” „Vino să vezi. Nu glumesc.”

După ce s-a lămurit singur, Toma s-a uitat la documentele însoțitoare. Câinele trebuia livrat în Mănăstur, pe strada Mehedinți. Curierul acestei zone este până în ziua de astăzi Hassan. Toma atât i-a spus. „Hassan, descurcă-te. Ia și fă ceva!” A comentat Hassan jumătate de oră că așa firmă de proști n-a văzut în viața lui. Are un mod particular de a vorbi, spunând în mod excesiv „tu” în conversație cu oricine și în raport cu orice subiect.

„Tu, asta-i firmă de sugaci, tu!” a fost fraza repetată obsesiv în acea dimineață.

Mare risc și-a asumat Toma dându-i mână liberă. Hassan nu e doar vulgar, ci și imprevizibil, și nu e o exagerare în a spune că e o contradicție bipedă. Eu nu înțeleg cum funcționează Coranul pentru omul acesta. Se trezește la cinci dimineața pentru a se ruga, dar mănâncă mici de porc cot la cot cu noi. A furat nouă sute de litri de motorină odată (nu am înțeles niciunul cum se aștepta el să nu descopere nimeni) și are un obicei de a vorbi urât cu clienții. „Coboară gios, tâmpitul! Eu nu poștaș!” Iar atunci când clientul coboară, îi cere bani în plus. „Tu, dă tu cinci lei. Păi cum, tu, să nu dai? Am venit la tine.”

Toma a sunat la Brașov, întrebând ce mama naibii e cu cușca și câinele. Cei de la Brașov au spus că nu știau de niciun câine și că aceea cușcă avea o prelată deasupra. La noi a ajuns cu prelata căzută. Întreg Dragonul a intrat în panică. Prezumția a fost că a murit pe drum, sufocat, dat fiind faptul că a fost îngropată cușca în colete și că și camionul e închis etanș în timpul drumului, având pereți de metal, nu prelată prin care să circule aerul. „Da, dar de ce nu a lătrat la Brașov, când îl încărcam?” a fost următoarea dilemă.

„Nimeni de la Brașov nu știe nimic de vreun câine.” A venit și Hassan cu o părere. „Tu, crecă o murit de frică, tu. Când ți-i frică, nu latră.”

De bine, de rău, situația trebuia rezolvată. „Hassan, descurcă-te.” Astfel i s-a spus.

Așa că Hassan a deschis cușca (a spart lacătul cu ciocanul), a luat câinele, l-a învățat pe toate părțile și i-a făcut multiple fotografii. Apoi l-a vârat în dubă și a plecat. Trei zile n-a venit la lucru. L-a sunat Toma. „Ce faci? Pe unde umbli?” „Tu, caut câine, tu!” În mod

remarcabil, a și găsit un câine vagabond, foarte asemănător, negru, de talie medie. De pe stradă l-a luat și l-a băgat în dubă. L-a spălat, i-a cumpărat zgardă și lesă. A dormit în pat cu el.

O singură problemă era: câinele acesta nu avea o pată albă pe piept, cum avea „câinele original”.

Așa că Hassan a cumpărat vopsea de păr și a vopsit patrupedul.

Timp de o săptămână, au fost cei mai buni prieteni. Hassan l-a luat la livrat, pe scaunul din dreapta, și i-a pus muzică. „Tu, ce muzică ascuți, tu?” Radio, muzică clasică, rock, manele; noul prieten al lui și al firmei a auzit de toate.

În mod inevitabil, s-a dus să-l livreze. A urcat la etaj, cu câinele în lesă; a bătut la ușă și a așteptat. I-a deschis o bătrânică. „Bună ziua, cu ce pot să vă ajut?” a întrebat bătrâna.

„Tu, ți-am adus câinele, tu.”

S-a uitat bătrâna lung la Hassan și la patruped, după care a exclamat. „Domnu’, ăsta nu-i câinele meu!”

„Cum, tu, nu-i câinele tău? Uite, dă din coadă la tine. Are alb pe piept. El e, tu!”

„Domnu’, câinele meu trebuia să fie mort. L-am trimis la Cluj ca să-l îngrop.”

„Tu, și eu cu ăsta acum ce fac?”

A coborât Hassan scările, i-a dat drumul din lesă tovarășului său și i-a spus. „Du-te, tu. Acum ești liber.” Și câinele s-a dus.

Nu știe nimeni ce a făcut Hassan cu primul câine. N-a mai vorbit despre el. Legenda spune că l-a aruncat într-o râpă, însă eu îl vedeam în mod regulat cu lumânări dimineața. Nu e exclus să-l fi înmormântat în spatele hălei și, din când în când, îi aprinde câte o lumânare, din motive știute doar de el.

Capitolul 5

Consecințe

A murit Calu. S-a sinucis. Mama sa l-a găsit dimineața spânzurat de mânerul geamului de termopan de pe balcon. Pierduse peste cinci mii de euro la jocurile de noroc. Luase banii de la Dragon.

Au venit șefii de la București. L-au dat afară pe Popa, contabilul firmei. S-a pus întrebarea „cum vom recupera banii aceștia?” După varii discuții, s-a trecut la altfel de întrebări: „Ce culoare au chiloții pe care îi porți azi?” a fost întrebată muza de către Adrian, directorul de marketing al firmei.

Se schimbă lucrurile dramatic. Sentimentul de libertate fizică pe care îl aveam la Dragon este doar o amintire. Nu mai are primăvara gust. Eu am plâns și am băut trei zile.

Am fost la înmormântare, împreună cu Ana, Rică și DJ. Familia a spus în stânga și în dreapta că decesul a fost cauzat de infarct, astfel încât ceremonia de înmormântare a fost creștinească și lipsită de stigmat. Preotul s-a străduit să țină o slujbă pentru vii. A ținut slujba în special pentru mama lui Calu – numai ea știe ce e în sufletul ei.

Mi-am dat demisia de la Dragon. Cei de la București au angajat un nou agent de vânzări, a cărui activitate era să spioneze și să transmită tot ce se întâmplă în firmă. Numele ei e Gabriela. Are un băiat de șaptesprezece ani pe care l-a sunat să vină la firmă pentru a o însoți acasă – atât de frică îi era de Ana. Era război pe față între cele două. Gabriela folosea cărți de tarot, făcea sesiuni voodoo în birou, cu

lumânări și bețișoare parfumate. Plătea preoți pentru a ne blestema (cincizeci de lei blestemul).

A murit ce știam noi că era firma aceasta. Degringolada a devenit din ce în ce mai spectaculoasă.

Un curier, a cărui zonă era Bulevardul Muncii, a petrecut patru ore aducând opt tone de borcane paletate. Le-a lăsat în mijlocul halei și a plecat. Un alt curier a ajuns la hală, a citit documentele invers și și-a petrecut următoarele patru ore ducându-le înapoi.

Primul curier s-a întors și, mirat, ne-a întrebat. „Ați încărcat borcanele, așa-i?” Noi am ridicat din umeri și am întrebat: „Ce borcane?”

„Mă, bolunzilor! Borcanele trebuie să plece neapărat în seara asta!”

S-a apucat Rică de sunat toți curierii. L-a găsit, într-un final, pe inculpat. Mândru de el, cu satisfacția muncii bine făcute, a răspuns: „Da, Rică, eu le-am luat. Acum duc ultimul palet.”

Și-a auzit toate blestemele de sub soare. Cu patru mașini am mers să luăm borcanele înapoi. La firma respectivă ne-au întrebat dacă avem chef de glume.

Eu era să o comit și mai grav. Era să destram o căsnicie de douăzeci de ani cu un singur apel telefonic. După dispariția Mariei, am încercat, în mod clasic, să o retrăiesc prin intermediul alteia (și până în ziua de azi fac asta). Nu-mi plătisem abonamentul, așa că am cerut telefonul unui manipulant de la firmă. Desigur, nu i-am spus unde sun. Mi-am făcut rezervarea pentru ora optsprezece și am

continuat să beau grav. La cinci și jumătate, când toți plecau acasă, am fost rugat să păzesc camionul de Brașov până vine șoferul, având în vedere că rămâneam singur la firmă. Mi-am deschis a cincisprezece bere și așteptam. La șase fără zece m-a izbit gândul că eu nu mai aveam cum să ajung la ora convenită, iar salonul, în cazul ratării programării, sună numărul de pe care a fost făcută programarea și are o introducere standard în cadrul apelului: „Bună seara, de la salonul de masaj erotic vă sun. Aveți o programare pentru ora optsprezece. Oare mai puteți ajunge?” Colegul meu urma să primească acest apel în zece minute. Iar el era acasă... cu soția și cei doi copii ai lor.

L-am sunat pe toate platformele de socializare, având internet de la birourile Dragonului. Nu a răspuns. Panica era maximă. A trecut ora șase. A trecut seara. A trecut și noaptea. Dimineată am crezut că îmi iau bătaie.

„Dobitocule! Douăzeci de ani de căsnicie! Futu-te-n gură de curvar! Mă, idiotule, de răspundea nevastă-mea, mă mutam cu tine în hală?!!!”

Mi-am cerut scuze și, cum de altfel și știa, am spus că nu am făcut-o anume. După ce s-a calmat, a venit și și-a cerut și el scuze pentru faptul că m-a înjurat și a vorbit omenește cu mine. „Andrei, atât am investit în soția mea... Casa am construit-o cu mâinile mele. Doi copii am făcut și creștem împreună. Mi-a luat ani de zile să o conving că e femeia vieții mele, și tu, cu un apel telefonic, ai fost la un pas să ruinezi tot! Andrei, de față cu preotul am rostit că voi fi împreună cu ea „până moartea ne va despărți”. Pe dracu! Până sună Andrei la „linia fierbinte”!

Am răs cu lacrimi amândoi. Din curiozitate, l-am întrebat. „Cum de nu mi-ai răspuns mie, dar ai răspuns când te-au sunat de la salon?”

„Scumpule, eram în cadă și făceam baie. Tot auzeam telefonul sunând și mă gândeam că va răspunde soția. Dar și ea vorbea la telefon. Așa că am ieșit să văd ce urgență e. Când răspund, mă întrebă dacă mai ajung la programarea cu „Trixie”. Andrei, am scăpat prosopul de pe mine, în bucătărie, când mi-am dat seama ce era să faci.”

Nebuniile au continuat fără răgaz. Un curier ce își luase permisul de puțin timp a fărmat trei dube în două luni. Prima dată, la Vâlcele. Eu am fost după el. M-a întrebat Rică înainte să plec: „Ai băut?” „O bere”, am răspuns. „N-ai băut! Du-te!”

Curierul nostru de douăzeci de ani a spus că s-a aplecat după telefonul căzut și a pierdut direcția în timp ce cobora panta din curtea firmei de la care trebuia să ridice marfă.

Mi-a povestit gardianul, de fapt, ce s-a întâmplat. A intrat cu șaizeci de kilometri pe oră pe poartă, iar asfaltul era vălurit în cadrul pantei, pentru a încuraja șoferii să circule cu viteză redusă. La viteza aceea de deplasare, tânărul curier a decolat, astfel încât, la aterizare, roțile din față au lovit asfaltul în unghi. Așa a pierdut direcția, scoțând din pământ doi stâlpi. N-am găsit niciodată oglinda din dreapta. Praf a făcut duba. El însă n-a pățit nimic. L-am găsit sprijinit de dubă, fumând o țigară. Nu era nici băut, nici drogat. Era doar prost.

A doua oară, cu o altă dubă, „a ieșit la păscut”. Avea cretinul obicei să scrie mesaje pe telefon în timp ce conducea. De pe pajiște a nimerit într-un șanț, din care a reușit după multe chinuri să iasă singur.

Duba aceea avea peste opt sute de mii de kilometri (până la lună, în linie dreaptă, sunt aproximativ trei sute optzeci și patru de mii). A fost trimisă la casat. Hassan l-a numit pe tânăr „Copilu Kamikaze”.

Am fost de față când Toma și Rică au hotărât că nu se mai poate așa. La orice zgârietură pe oricare dintre mașini, acest tânăr va fi dat afară. După o săptămână, a răsturnat Crafter-ul la ieșire din Aghireș. Crafter-ul este una dintre cele mai mari și mai lungi dube pe care le puteți vedea pe drum. Eu am fost cu acea mașină pe zona Someșeni timp de patru luni. Nu credeam că poate fi răsturnată. L-am găsit răsturnat pe partea dreaptă, cu roțile în aer. S-au crucit și lucrătorii platformei cu care am transportat Crafter-ul la firmă. Tânărul n-a pățit nimic. S-a ținut de volan.

În următoarea zi, Rică mi-a zis că am de făcut o livrare specială. „Du Copilu Kamikaze la FAN Curier”. Această firmă este rivala noastră, liderul de piață în România. A fost un moment de machiavelism pur.

După ceva timp, undeva la o lună, firma noastră a fost informată că prima dubă lovită, un Citroen, a fost reparată (patru urme lasă în zăpadă și în ziua de azi) și că putem veni după ea la reprezentanța Citroen, de pe Calea Turzii, la ora zece. Crafter-ul fusese reparat, de asemenea, dar arăta de parcă l-am reparat eu. Geamul din dreapta era prins cu bandă adezivă, iar oglinda din dreapta (cea mai importantă oglindă pentru șofer) era crăpată, după tiparul viziunii unei muște.

Eu și Dinu am fost însărcinați cu returnarea Citroen-ului la firmă. Anunțul a fost făcut din senin. Eu mă trezisem în dimineața respectivă cu o mahmureală monumentală. Planul era ca Dinu să mă

ducă cu Crafter-ul la reprezentanța Citroen, urmând ca el să ia mașina de la reprezentanță, iar eu să aduc Crafter-ul înapoi. Era singurul lucru pe care trebuia să îl fac în acea zi.

Am pornit cu Dinu. La reprezentanță ni s-a spus că mașina va fi, de fapt, gata la ora șaptesprezece. N-am avut ce comenta. Am pornit la livrat cu mașina pe care o aveam. Dar mie îmi era rău. Tare rău. Ficatul umflat ca o broască orăcăind în cor, transpirație rece, în ciuda faptului că nu era cald în ziua respectivă; senzații de vomă și amețeală. Dinu se uită la mine (știe și el cum e) și-mi spune: „Ce mă fac, mă, cu tine?!”

Mi-a luat bere (și sieși una). Am început să mă simt mai bine. Am continuat să livrăm. A mai luat apoi două beri de căciulă; apoi încă trei. Având în vedere alcoolul pe care îl aveam în sânge din seara precedentă, cuplat cu ceea ce băusem acum, pot spune că am ajuns la reprezentanța Citroen, la ora șaptesprezece, cel puțin euforic.

Dinu era îngrijorat. „Sigur poți conduce? Vezi că nici oglindă nu ai cum trebuie și ești pilot.”

„Nu, Dinu, sunt în formă. Sigur nimeresc pân' la firmă.”

„Te mai întreb o dată. Poți? Dacă nu, trimite Rică pe altcineva.”

„Nu, Dinu. Nu sunt beat. Rezolv eu.”

Dinu și-a numărat încasările pe ziua respectivă, și-a luat imprimanta și telefonul, s-a uitat lung la mine și mi-a spus: „No, Andrei, du-te cu Domnul!”, și a ieșit din Crafter.

În momentul acela, unul dintre gardienii de la firma în a cărei curte staționam a ieșit din clădire și și-a aprins o țigară. M-am dat jos, am mers la el și l-am întrebat senin. „Bună seara. Unde mergem?”

S-a uitat uluit la mine și a răspuns. „Cum adică «unde mergem?»”

„Colegul meu mi-a spus să merg cu dumneavoastră, dar să-mi spuneți de ce. Mai trebuie completate acte?” continui eu.

„Măi băiete, ce vrei de la mine? Nu ești de la Dragon? N-ai venit după mașină?”

„Ba da.”

„Luați mașina și mergeți. Ce vreți de la mine?” a continuat el enervat. Și eu m-am enervat. Am mers la geamul Citroenului și am bătut în el.

„Ce vrei, mă?!” se răstește Dinu la mine, dând geamul jos.

„Dinu, domnul nu vrea să vină cu mine!”

Am ajuns întreg la firmă. Nu mi-a zis nimeni nici „du-te mai încolo”. Dimpotrivă, am răs cu toții din toată inima. Tot mai rar am condus – tot mai mult beam. Am ajuns să stau în Passat și să ascult muzică zile în șir, în timp ce toți lucrau (eram, în continuare, plătit ca toți ceilalți). Mi-am dat demisia, în ciuda faptului că nimeni din management nu voia să mă dea afară.

De atunci dorm în Passat, pe un deal, în Borhanci. Viața a încetinit. Am redus dramatic alcoolul. Nu se mai întâmplă nebunii. Încă lucrez în curierat – livrez mâncare acum, pedalând toată ziua. Am

reușit să parcurg un maraton. Altfel e viața în crepuscularitatea vântorii capitaliste.

Am momente particulare (și de multe ori dificile) iarna. E frig. E frig tare iarna. „Noapțile reci” sunt o stare de spirit umană, pe lângă că sunt un fapt. Am avut parte de minus paisprezece grade, la modul cel mai grav. Asta după o zi de livrat în care au fost minus trei grade la amiază. Frigul e un lucru magnific, comparativ cu comportamentul uman. Am declarat și într-un alt manuscris pe care l-am publicat: „Frigul este suferință naturală.” Umanitatea are un grad pronunțat de perversiune, pe care îl aplică subiecților săi de studiu meschin. Frigul nu are nimic personal cu subiectul pe care îl chinuie.

Problema de a gestiona iarna nu se rezumă la frig. Spațiile închise și strâmte concentrează mințile, însă perioadele îndelungate petrecute în mașină, învelit în păături, cu nimic de făcut decât să aștept ca noaptea să se termine, duc la o pierdere a echilibrului gestionării realității și, mai ales, la o pierdere a gestionării gândurilor. Au viața lor și se întâmplă prin intermediul minții mele, dar nu sunt eu autorul lor.

Am varii angoase cu privire la lucruri din trecut, demult finite, pe care doar eu mi le amintesc. Visez cinematic persoane pe care nu le-am întâlnit vreodată și mă afectează scene bizare, precum botezul copiilor acestor oameni, sau faptul că un tată ori un unchi fictiv și-a pierdut locul de muncă, că o bătrână este diagnosticată cu o tumoră malignă, că o tânără face avort.

Răsare soarele; e tot frig și îmi petrec dimineața cu starea de spirit din vis. Îmi privesc geamurile înghețate pe dinăuntru. În fiecare dimineață, modelul este diferit. Temperatura, vântul, ninsoarea,

precum și respirația mea duc la modele ce, de multe ori, prezintă simetrie. Câteodată sunt chiar complexe. Mă bufnește râsul gândindu-mă că le voi poza în fiecare dimineată pe parcursul unei ierni și voi înscrie această expoziție la o gală de artă modernă.

Într-o altă dimineată, pe la opt și jumătate, fiind suficientă lumină să văd ce se întâmplă în afara mașinii, privesc corbii și ciorile circumdând deasupra mașinii. Le aud cum aterizează pe cupolă. Cu bătăi repetitive de cioc, lovesc metalul. Corbii simt căldura dinăuntru. Îmi amintesc, în mod absurd, fără un dram de voință, de tâlharul de pe cruce care l-a sfidat pe Iisus, spunându-i că dacă e cu adevărat fiul lui Dumnezeu, să coboare de pe cruce. Fiecare ciocănire în plafon mă aduce mai aproape de acea oroare imagistică, la nivel biblic. Îmi simt ochii, în toată alcătuirea lor; un sentiment pe care cred că îl ai doar când simți durere sau frică cu privire la pierderea unui organ. Aud cum corbii lovesc încontinuu plafonul. Nu mai suport. Împing, dinăuntru, ușa portbagajului cu picioarele, deschizând-o. Ies din Passat și urlu: „Fută-v-ar Stalin, că n-am murit încă!!!” Croncănind, toți zboară. La o sută de metri de mașină, doi bărbați își plimbă câinii. În liniștea dimineții, îl aud pe unul dintre ei spunându-i celuilalt: „Ăsta își pierde mințile aici.”

Dar vine, negreșit, primăvara. Simt o mândrie greu de exprimat pentru faptul că am supraviețuit. Totul e mai ușor primăvara, cum bine se știe. Dar pentru mine, naște un sentiment aparte de apreciere.

Vin des la mormântul lui Calu. Beau, plâng, îmi amintesc de scene și discuții. Declinul lui Calu a început prin prima mie de lei pierdută la jocurile de noroc. Mie de lei luată, desigur, din banii de la Dragon.

Este un șiretlic ce funcționează bine pentru o vreme. Marfa pe care o încarci dimineața trebuie scanată pentru ca la birou să se știe situația fiecărui colet. Pe telefonul de la firmă este o aplicație prin care fotografiezi ștampila primită pe actele coletului din partea firmei la care ai livrat. Când livrezi un colet unei persoane fizice, iar aceasta plătește în momentul primirii coletului, este nevoie de semnătură. Semnătură căreia i se face o fotografie, cu telefonul, în aplicația Dragonului. Telefonul este conectat la o imprimantă mobilă pe care orice curier o are, astfel încât poți scoate chitanță. Aceasta este procedura standard. Însă Calu livra coletul, lua banii și nu scotea chitanță. Clientul nu suna la birou, pentru că își primise coletul, iar seara Calu nu trebuia să predea banii luați pe colet, căci în sistem rămânea la statutul de „nelivrat”. Dacă procedezi așa cu cinci-șase colete, poți ușor să ajungi la sume consistente.

Banii, apoi, îi băga la jocurile de noroc și, inevitabil, îi pierdea. Așa că mai făcea același șiretlic și în ziua următoare. Ai la dispoziție cam două-trei săptămâni până încep întrebările. „De ce îți apar în aplicație atâtea colete nelivrate?” „De ce nu le-ai livrat?” Iar apoi întrebarea fatală: „Nelivrate, am înțeles. Dar unde sunt aceste colete?” Coletele sunt la clienți, iar banii clienților sunt la jocurile de noroc. Curierul e prins atunci. Dacă e vorba de o sumă mare, se află la București. Calu a trăit sub o presiune cruntă. „Copile, am așa o jenă față de toată lumea!” În ultimele zile, înainte să te prindă, curierii tind să piardă sumele cele mai consistente. Intervine disperarea și joacă pe mize foarte mari, în speranța deșartă că „își vor scoate toată gaura”. Dinu, în mod uimitor, a reușit. Pierduse șaisprezece mii de lei, a câștigat douăzeci și cinci de mii, ca mai apoi să-i piardă pe toți și să acumuleze datorii de patru mii de euro, tot din banii firmei. A fost dat afară.

Calu a ajuns la o sumă similară. A fost în picaj liber în ultima sa perioadă. A băut multă vodcă și era, de multe ori, rupt de realitate. Într-o seară, m-a sunat să vin după el, la bar, ca să-l duc acasă. Până am venit eu la el, s-a dus acasă pe jos. A intrat într-un peisaj mental distructiv, definit de alcool, presiune și jenă socială. De fiecare dată când ne întâlneam, mă ruga insistent să nu-i spun nimic fiicei sau mamei sale cu privire la problemele pe care le avea cu banii. Calu locuia cu mama sa, însă nimeni din familie nu știa de această situație.

Într-o zi am primit un mesaj de la Ana, care mă ruga să-i trimit numărul de telefon al fiicei lui Calu. L-am trimis și am întrebat dacă este vreo problemă. M-a asigurat că nu e nicio problemă. N-am crezut-o, desigur. Toma a sunat-o pe fiică, exact înainte de Paște, și i-a spus că dacă nu sunt aduși banii înapoi la Dragon, va merge la poliție pentru a face plângere.

Cred că acest apel, înainte de sărbători, a jucat un rol crucial în evenimentele ce au urmat. Doar familia știe ce s-a vorbit, ce s-a spus, ce fel de certuri au avut loc. Rezultatul mă bânuie și acum. Capul vânăt, limba scoasă, mai vânătă; bale în barbă; ochi bulbucați. Rană la gât și corpul țeapăn. Cum a pus mama sa mâna pe fiul ei rece și rigid? Rică l-a văzut exact cum a fost găsit.

Acum stau lângă mormântul său. Îmi amintesc când spunea: „Copile, capitalismul îl înțelege când vezi cum fierb ăștia broaște la Paris. Dacă apa fierbe și arunci broasca în oală, ea sare imediat. Dar dacă pui broasca în apă la temperatura camerei și dai drumul la flacără, nu mai reacționează. Așa ne fierb și pe noi cu capitalismul lor. Ne-au învățat să fim dependenți de pereți și utilități. Nu poți fără. Dar cât a ajuns să ne coste viața noastră? Mai mult decât atât, broasca aia e

servită pe terasă, în centru, la treizeci de euro porția. Băieții produc bani buni de pe urma ei.”

Și de pe urma mea. Pentru Calu, jocul acesta s-a sfârșit. Îi povestesc „de-ale noastre”. Cum Adrian s-a culcat cu Ana și mi-a pângărit muza. Cum un dobitoc ce a falimentat o altă firmă de curierat a venit la Cluj să conducă stația Dragonului. Douăzeci de curieri și-au dat demisia, ca mai apoi să se prezinte, „cu pălăria în mână”, rugându-se să fie luați înapoi. Îi povestesc lui Calu apusurile fabuloase pe care le văd prin lunetă și faptul că m-am ținut de cuvânt: el este personaj în una dintre cărțile mele.

La final, vărs o bere pe mormântul lui și îi spun singura fericire pură din toată nebunia pe care am trăit-o: s-a născut copilul Dj-ului. Numele lui este Liam. E perfect sănătos.